

SLOVENSKI NAROD.

Izhaja vsak dan zvečer, izimši nedelje in praznike, ter velja po pošti prejemnik za avstrijsko-ogerske dežele za vse leto 15 gld., za pol leta 8 gld., za četrt leta 4 gld., za jeden mesec 1 gld. 40 kr. — Za Ljubljano brez pošiljanja na dom za vse leto 13 gld., za četrt leta 3 gld. 30 kr., za jeden mesec 1 gld. 10 kr. Za pošiljanja na dom računa se po 10 kr. za mesec, po 30 kr. za četrt leta. — Za tuje dežele toliko več, kakor poština znaša.

Za oznanila plačuje se od četiristopne petit-vrste po 6 kr., če se oznanilo jedenkrat tiska, po 5 kr., če se dvakrat, in po 4 kr. če se trikrat ali večkrat tiska.

Dopisi naj se izvolé frankirati. — Rokopisi se ne vračajo. Uredništvo in upravnništvo je v Rudolfa Kirbiša hiši, „Gledališka stolba“.

Upravištvu naj se blagovolijo pošiljati naročnine, reklamacije, oznanila, t. j. vse administrativne stvari.

Koroška popustljivost.

—p. Ni še dolgo, ko so naši korotanski bratje opustili lepo priliko, da spravijo vsaj jednega pravega zastopnika v državni zbor. Takrat nam je sveta jeza krčila prsi in morali smo povedati na vsa usta, kam vodi taka politika naše brate in nas. Nesmo še pregoreli prve žalosti, že nam so podali koroški vodje drugo, tako, da so nam sprva usta kar zanemila, pa ker govore tice v zraku in kamenje v zemlji, ko bi mi ne vedeli svoje dolžnosti, izpregovoriti moramo tudi o zadnjem navedenem grenkem pojavu, z upom, da je res zadnji. — V mislih imamo namreč izjavo koroškega katol. društva, katero je podpisal nje predsednik, častiti vodja koroških Slovencev — g. Andrej Einspieler, prav proti interpelaciji državnega poslanca Gregorja i drugih slovenskih in neslovenskih tovarišev zoper imenovanje trdega Nemca dr. Kahna na krški škofovski sedež. Kakor obče znano, bilo je od rečenih poslancev naučnemu ministru stavljeno pohlevno vprašanje, ne mislili, da je novemu škofu potreben pomočnik (coadjutor), ki bi umel in govoril tudi slovenski, drugi jezik svojih vernikov ter ga tako nadomestoval ondi, kjer njemu ni možno. To zahtevanje osnovano je trdno v cerkvenem pravu, pa tudi ko bi to ne bilo: vprašanje prisililo bi zapetega nam ministra Gautscha, da vendar odločno pokaže svojo barvo, našim državnim poslancem nezavisnega značaja pa bi dalo priliko, da natanko osvetle razne razmere po tužni Koroški. Pa kak odziv se čuje temu vprašanju od voditeljev koroških Slovencev? Vsak razumen človek bi mislil, da vsak slovenski Korošec odobrava ta korak nekaterih naših poslancev in da, če mirno, vsaj željno pričakuje, kako bode naučni minister svoje sodelovanje pri tem imenovanju opravičeval. Pa mesto tega dirne nam v oči tista čudna zgoraj omenjena izjava, po kateri so slovenski Korošci čisto zadovoljni s sedanjim stanjem, misleč, da bode sicer častni novi višji pastir vendar uplival na to, da se vsa slovenska deca na Koroškem konči v nauku sv. vere poučuje v lastnem jeziku. Mi pa smo prepričani, da milostlivi višji pastir razmer mej slovenskimi Korošci ne pozna in da jih bode kot

tujec pri najbolji volji težko spoznal in zato ostane pri svojem dvomu, tembolj ker čitamo na kak način skušajo nasprotniki novega dostojanstvenika dobiti za svoje namere. Težko nam je torej, da vidimo pod že večkrat omenjeno izjavo častitega, v boji za našo stvar osivelega voditelja koroških Slovencev, toliko težje, ker vemo s koliko večjo silo bodejo nasprotniki, in bode vlada sama gotovo ta dobrodušni čin uporabila, da pokaže naše utemeljene zahteve kot ničeve in nepotrebne želje. Izprevidimo pa z druge strani, da je k temu njegovemu dobrodušnemu in zaupljivemu koraku krivo premalo, neodpušljivo naše površno zanimanje za stanje vseh Slovencev in za jedinstvo v domačem taboru. Nemila osoda, sovražniki in slovanska nejedinstvo razdelila je namreč tudi Slovence na več pokrajin in še le od nekaj desetletij razširila se je obča zavest, da kakor smo vsi sinovi matere Slave tako spadamo posebno prebivalci posamičnih slovenskih dežel, nenaravno ločenih, v jedno družino. Skušnja uči, da vsaka rodbina, kjer ni složnega, jedinega gospodarstva — propade, — tako propade tudi narod, če njega voditelji vsaj glavnih načel do dobra ne utemelje, temveč hodijo vsak po svojem potu brez določenega in omejenega konca. Slično negotovo, nesložno postopanje opazujemo tudi že nekaj časa pri nekaterih slovenskih državnih poslancih raznih kronovin. Ti gospodje spuščajo čestokrat iz vida skupne potrebe našega naroda ter vodijo jih, če ne osobni, vsaj pogostoma krajevni oziri. Solidarnost slovenskih poslancev, ki sicer ni bila nikdar ukovana v pravila posebnega kluba, ki se je pa kazala sploh v dejanji, ona solidarnost jela se je rušiti in že imamo par taci „divjakov“, ki se zanašajo jedino na svojo, sicer spoštovano previdnost in ki skoro popolno prezirajo nazore svojih drugov in svojih volilcev. Zadnji bodejo, če ne prej, vsaj pri novih volitvah takim zastopnikom brez dvoma pokazali dejansko svoje mnenje, a če hočemo, da to mnenje ne ostane le mimoidoče, temveč trajno, uplivaajoče na nove zastopnike, tedaj je skrajni čas, da se vse slovensko politično življenje prenove in uredi, da se spravi v pravi tek, k temu pa je nujno potreba že večkrat imenovanega političnega društva.

Političnega društva nam je torej treba, ki bode osredotočilo naše javno življenje in iz katerega naj se bode vodilo vse politično življenje. Mir, ki vlada po naši domovini je le navidezen; pridi, kamor hočeš, povsodi odzivajo se ti jednaki glasi: tako ne more nadalje ne v gmotnem, ne v narodnem oziru. Treba samo, da imamo neko sredino, kamor naj se ta mnenja stekajo odkoder bi potem uplivala s podvojeno močjo na domače zastopnike ter na domače in stranske nasprotnike. V vsakem večjem kraju na Slovenskem morale bi biti nekake podružnice rečenega društva, v njih naj bi se razpravljali politični dogodki lastnega, pa tudi družih slovenskih krogov, tam naj bi se zglasile pritožbe, tam stavili nasveti. Vodstvo podružnice pošiljalo bi take verodostojne pritožbe in nasvete osrednjemu vodstvu, ki bi potem izbralo pravo pot, da vsaka stvar, vsaka nam storjena krivica pride do mesta, kjer se da izlečiti ali vsaj osvetliti. Na ta način bilo bi vse dogodke po našej domovini možno pregledati in pokazale bi se nedostatkosti, o katerih še nemamo pravih pojmov. Pojavi, ki bi tako neposredno ali po naših poslancih prišli pred državni zbor, ali na drugo spadajoče mesto, bili bi v čisto drugem svitu, kakor so sedaj pritožbe posamičnih oseb ali naših novin. Razni naši zastopniki se bodejo tako tudi lažje poučili o splošnem mnenju po narodu in vsled tega morali bodejo postopati jednodušno povsod in pri vsakej priliki. Razen dolenjega Štajerja doslej na Slovenskem ni bilo jednecega društva, samo za časa volitev sestavil se je nek osrednji odbor, kateri pa, kakor vsaka v naglici skrpana stvar, ni imel dosti moči, kar so pokazale mnoge zadnje volitve. Mi imamo sicer že mnogo društev, a nasvetovano je za naše javno življenje največjega pomena sicer pa tudi drugim društvom brez kvara — ker ne zahteva skoro nikacih materialnih žrtev. Potrebnost takega društva uvideli so tudi drugi avstrijski narodi in res imajo jih vsi ter na njih shodih in v njih izjavah, po njih učinkih se kaže, da imajo velik upliv. Take organizacije nam je trebalo že davno in potem bi se ne kazali nikjer taki nepotrebni pojavi, kakor je iz začetka navedena koroška izjava. Ako ustanovimo jednako društvo, bode naš političen program kmalu čisteji in jasnejši,

LISTEK.

Mabel Vaughan.

(Roman. V angleškem spisala Marija S. Cummins, poslovenil J. P.—ski.)

Deveto poglavje.

(Dalje.)

Ali naj bode Mabelino zaupno srce nastavljeno temu plivu, pri katerem vse oleđeni? Ali naj mladi nje duh, ki po resnici in spoznanji hrepeni, deli lažno modrijanstvo zmešanega razuma? Ali naj duša, pristopna vsem velikim in stanovitim utisom, gleda, kako se vse plemenite namere v hladnem umovanju napačne izkušnje udušajo?

Častihlepnost, samoljubje, napuh srca, zapejlana vobraznost in četa posvetnih prijateljev gonili jo bodo dalje in dalje po nevarni poti, po kateri hoditi jej je navidez usojeno. A na potu jih bode nekdo srečal, neko otroško bitje, polno svete vere, upanja in ljubezni, ter se jim bode ustavilo z milo močjo ponižnega srca, s čistim življenjem in tiho molitvijo. Res, nejednak se vidi boj, vendar je sam Bog, ki zmago podeli.

Deseto poglavje.

Tisoč pripravnih potov mi bomo mi naši,

Da zaničujemo stare zime stiskajoče gospodstvo;

Mi bomo oblačili njena vela lica s cveticami,

In na njeno milo golo glavo

Sanjarske cvetlične vence bomo pokladali.

Okoli štirinajst dni po Dudleyevem dohodu je Mabelina plemenita, pa nepremišljena gostoljubnost hudo skusila potrpežljivost stare gospice Vaughanove in blagoslovenost vse rodovine. Nalezljiva bolezen je napadla nekaj otrok v istej gostilni, v katerej je gospa Leroyeva bivala. Ko je Mabel slišala sestro tožiti, da je dečkov zdravje v veliki nevarnosti, silila je na to, naj prideta v starega očeta hišo, kjer naj bi ostala, dokler ne bi nevarnost nalezljivosti izginila. Mlada dečka sta se močno veselila, da sta tesno otročjo sobo zamenila z Vaughanovo prostorno hišo, kjer sta lahko svobodno dihala; še rajša pa je nju mati sprejela predlog, ki jo je kaj neprijetne tovaršije in odgovornosti rešil. Zato sta precej došla z Lidijo Hopovo, ki je kljubu odpuščenju še zmiraj pri gospe Leroyevi služila. Ker je

Ludvika gledala le na svojo ugodnost, trebalo je komaj Murrayevih prošenj, da je toli spretno deklico, kot je bila Lidija, v službi obdržala. Lidija se je res morala močno premagovati, da je gospojino ponudbo s spodobno ponižnostjo in hvaležnostjo vsprejela, vendar je bila za to obilo odškodovana in obdarovana, ker je imela priliko nekaj tednov preživeti v hiši mlade svoje dobrotnice.

Vsa rodovina se je sprva z veliko potrpežljivostjo udala temu motenju domačega miru; a Murrayevo ropotanje in Alikova samoglavnost sta napravljali kmalu mnogo težav in neprijetnosti. Gospod Vaughan njima je utekal, zaprši se v čitalnico ali knjižnico. Henrik se je nekaj časa kratkočasil z ropotajočimi igrami dečkov, spodbujal nju radost ter ju pogostoma mej seboj v prepir spravljala, a nazadnje je vselej utekal iz hiše ter je puščal, da so drugi želi, kar je on objestno sejal. Gospica Sabija in mnogomučeni posli so pa največ trpeli po teh neukrotnih in upornih došlecih; kajti Mabel, če prav ni imela z drugimi stvarmi opraviti, radovala se je navadno močno v družbi teh mladih gostov. Res je morala večkrat prepire razločevati in združbe poravnovati. A znala je kaj srečno in na zadovoljnost obeh strank reševati taka zamotana vprašanja.

Politični razgled.

Notranje dežele.

V Ljubljani 25. aprila.

V krogih **državnozbornske** desnice se pretehtuje vprašanje, bi li ne bilo umestno, da bi se zakon, po katerem morajo vseučiliški profesorji, spolniviš sedemdeseto leto, iti v pokoj, raztegnili na vse državne uradnike. Tak zakon bil bi jako koristen, ker pri državnih uradih večkrat nahajamo stare uradnike, ki neso več za delo, ampak le za napotje. Slovanom bi pa tak zakon bil tudi v narodnem oziru koristen, ker bi mnogi stari zagrizeni sovražniki našega naroda ne ovirali več narodne enakopravnosti pri sodnijah in družih uradih.

V petek je **gospodsk zbornica** jednoglasno vsprejela Schmerlingov predlog, da se Pražakova jezikovna naredba izroči posebnemu odseku v pretres, ko je grof Taaffe se izjavil, da se vlada strinja s tem predlogom ter bode že v odseku opravila jezikovno naredbo.

Vnanje države.

Po noči mej četrtkom in petkom je Sofijsko prebivalstvo prestrašila močna eksplozija. **Bolgarska** vlada je sprva mislila, da je eksplozija delo kake zarote. V kratkem času se je poizvedelo, da se eksplozija ni prigodila v nikakej zalogi smodnika, pa tudi ne v vojašnici. Štiri dni poprej bilo je nekemu železniškemu podjetniku 350 kilogramov smodnika ukradenega in sodi se, da so tatje kje blizu mesta smodnik spravili, ki se je pa vsled nepredvidnosti užgal. Žandarmerija preiskuje okrog mesta, kje je bila eksplozija. Če tudi sedaj eksplozija najbrž ni napravila nobene škode, je vendar vlada v skrbah, ker ne vé, kaj so nameravali tatovi s smodnikom in če se ne pripravljata kaka ustaja ter so tatovi hoteli ustajnikom prodati smodnik.

Rusko vojno ministerstvo naročilo je 40.000 četvrt moke in 100.000 četvrt ovs. Nek Odeski veletržec je pa sklenil s francosko vlado pogodbo, da jej bode preskrbel 60.000 meterskih centov ovs. Utrdbe pri Kovnu je te dni ogledoval veliki knez Mihael. To mesto se že utrjuje tri leta in že dela stanejo nad 10 milijonov rubljev. Delo vodi upokojeni polkovnik Ševcev. V pomorskih delavnicah ob Črnem, Hvalinskem morji in Volgi nekda jako pridno delajo, da v hitrici oborožijo kolikor mogoče vojni ladij. Kak namen ima to oboroževanje, se nič ne poroča, vsekakor je v zvezi z bolgarskim in afganskim vprašanjem.

Vse evropsko časopisje razburja dogodek, da so **Nemci** zaprli **francoskega** policijskega komisarja Schnaebela. Kako se bode stvar poravnala, še danes ne moremo za gotovo vedeti. Skoro splošno se misli, da mirno, zlasti, ker je francoska vlada pri tem pokazala nenavadno hladnokrvnost in je Bismarck takoj naročil nemškemu zastopniku v Parizu, da naj sporoči francoskeji vladi, da Nemčija ni mislila Francozov izzivati, in da je pripravljena takoj dati zadoščenje, ako je Schnaebel bil prijet na francoskeji zemlji. Poročila iz Pariza zatrjujejo, da je bil prijet na francoskeji zemlji, tako je pokazala tudi preiskava francoskih oblastev. Kakor se skoro soglasno zatrjuje iz Pariza, sta dva nemška policista Schnaebela prišla na nemškeji zemlji, pa se je njima bil izvil in bežal na francoska tla, kjer ja je počakal. Pokazal je njima mejni kol, toda se nista zato zmenila, ampak sta ga uklenila in odvedla. Ves dogodek je opazovalo prav v bližini več delavcev, ki so delali v vinogradih in so bili potem

Sedaj z dobroto sedaj z oostrostjo se jej je posrečilo pridobiti neko veljavo in oblast nad mladima sestričema.

Ta upliv je pridobila s spoštovanjem, katero je neprestana nje resničnost dečkoma izbujala, še bolj pa s prisrčnostjo, s katero je prilično nju načrte odobraval in se nju veselil udeleževala. Kolikor zelo se je nje srce z drugim pečalo, vendar nič ni moglo nje resnične ljubezni do otrok in nje sočutja z njunim veseljem zmanjšati. Tako je Mabel že davno dogovorjeno vožnjo na saneh pričakovala komaj z manjšo radostjo kot otroka, ki sta od začetka zime o njej sanjarila. Kot otroka pozdravila je tudi ona prvi sneg z nehlinjeno radostjo.

Z mrakom jelo je snežiti. V jutro pokrivala je vse mesto krasna bela obleka svežega snega, ki je zabavljubne ljudi vseh vrst prav zapeljivo na plano vabil. Predno je bilo poludne, mrgolelo je po široki ulici in po drugih glavnih ulicah polno sanij raznih podob in boj, ki so z vozečimi se veseljaki in ponosno tekajočimi konji nekaki predpustni prizor napravljali. Vender mej premnogimi bogatimi in krasnimi kočijami najlepše narejena in najkrasnejše opravljena je bila ona, ki je srečno, cvetočo Mabel in nje radostna sestriča vozila. Naglo so se vozili gori in doli po glavnih ulicah ter so veseli se

nasprotujejo, da se na prvi pogled lahko spozna, da neso resnična. Nekateri trdijo, da so ga prišli v Noveau-u. ko je baš prišel iz županove hiše, drugi pa, da se je Schnaebele dalj časa potikal okrog Metza, kjer ga je tudi policija prišla. Ko bi bil tudi Schnaebele prijet na nemški zemlji, bi se postopanje nemške policije ne moglo opravičevati, ker ga je zvičajno zvalila na nemška tla. Celo angleški listi, ki Francozom neso posebno prijazni, obsojajo postopanje nemške policije. Schnaebele je Alzačan, pa je bil vedno v francoskeji službi. Ker se ni nikdar odpovedal domovinski pravici v Alzaciji, so mislili Nemci, da morejo ž njim postopati. kakor z nemškim državljanom. Dolž je ga, da je vohuniral po Alzaciji in Loreni in vojake nagovarjal, da naj ubeže v Francijo, ter jim pomagal k begu. Pred nekaterimi tedni ga je nekda državno sodišče v Lipsiji „in contumacium“ obsodilo zaradi veleizdaje in malo pozneje se je pokazalo, da je sokrivec pri raznih veleizdajskih dejanjih v Alzaciji in Loreni, zaradi katerih se sedaj vrši preiskava. Zategadelj je sodišče izdalo povelje, da ga zepro. Francoska vlada je že izročila nemškeji akte o preiskavi. Ker nemška oblastva tudi preiskujejo, kje je bil Schnaebel prijet, bode v kratkem nemška vlada sporočila francoskeji, kak uspeh je imela preiskava nemških organov. Če se tudi zaradi te afere še ne začne vojna, vender vse kaže, da pride kmalu do velicega boja mej Nemci in Francozi. Nemci hitro popravljajo utrdbe v Alzaciji. Te dni jih je ogledoval namestnik Moltkejev, general Waldersee.

Več **francoskih** trgovcev in obrtnikov namerava prositi vlado, da bi razstavo preložila na 1890. leto. Nadejajo se, da se bode njih prošnji ustreglo, ker bi se razstave 1889. leta ne udeležile monarhične vlasti in bi tudi mnogim Francozom ne bilo prav, če bi se proslavljala stoletnica revolucije. Razstave 1890. leta se bode pa lahko udeležil ves francoski narod, pa tudi vse evropske države.

Italijanski parlament vsprejel je v četrtek brez debate nov carinski tarif. Kralj je takoj potrdil nov zakon in „Gazzeta Ufficiale“ ga je še isti dan objavila. V petek je že nov carinski zakon stopil v veljavo.

Pruska zbornica poslancev je sklenila, da se cerkvena predloga ne izroči odseku, ampak se o njej v plenumu nadaljuje posvetovanje. Da bi se predloga izročila odseku, hoteli so samo narodni liberalci, ki so tedaj v tem slučaju glasovali proti vladi. Ker se je Bismarck bil izjavil, da je njegova čast angažovana, ter bode odstopil, ko bi vse narodne stranke ne glasovale za predlogo, bi tedaj sedaj moral odstopiti, kar pa ne bode storil. Bismarck še nikdar ni resno mislil na demisijo, ampak le straši s tem, da bi se parlament rajši udal njegovi volji.

Angleška gorenja zbornica vsprejela je v drugem branji irski kazenski zakon, ko je poprej izjavil lord Salisbury, da stavi vlada zaupno vprašanje.

Dopisi.

Iz Puja 22. aprila. (Molčanje bi bilo greh.) Mogoče, da bo marsikateri izmej čitateljev „Slov. Naroda“, prebravši ta dopis, nevoljno položil list iz roke, misleč si: ta nam pa res vedno jedno in isto gode.

Res je: človeku že preseda ta večni ravs in kavs s protivniki našimi, in tudi nam uleže se trpka britkost okolu srca, ako moramo, ustrezajoč domoljubnej svojej dolžnosti, odgovarjati nemško-židovskim lažem. To Vam je zopern, nehvaležen po-

drvili skozi nebrojno vrsto velikanskih odprtih javnih sanij, ki so bile vse pisano ozaljšane in s potniki preobložene. A mej njimi so bile krasne novosegne sani s postrežčki v obroblijenih suknjah in dragocenih kožuhočinah, male sani z naglimi konji, katere so mladi ljudje vodili, skratka bili so vozovi vseh vrst, bogati in vsakdanji, ki so se nedomoma prikazovali ter po lepoti, pisanosti, blišči in brzosti mej seboj tekmovali.

„Glej no!“ zaklical je Murray radosti po konci skočivši, „tam-le je mati z gospico Vanekarjevo v gospod Erlovih novih saneh. Vozi hitreje, Donald“, zaklical je kočijažu, „vozi hitreje in glej, ali ne bi mogli onih-le sivih konji preteči!“ In ko so veselo drli mimo gospe Leroyeve in nje tovaršice ter vse sotekmence, drugega za drugim, pretekli, morala je Mabel za roko prijeti razburjenega dečka, da ne bi pri svoji preobili radosti izgubil ravnotežja ter s sanij ne padel.

„Teta Mabel glejte no!“ zaklical je jednako opazujoči pa mirnejši Alik, „poglejte no lepo, malo belo morsko školjko, ki se vidi, kot bi morske pene rezala. Volčura, konj in oprega, vse je tako belo kot sneg. O, ta je pač najlepší mej vsemi! Gospod Dudley se v njem vozi in vidi nas, gotovo Dudley nas vidi ter skuša nas dohiteti!“

profesijsk lažnjivec v jednej samej uri toliko naše, da se mu ne more deset družih v jednem cellem dnevu primerno odgovoriti.

In vender moramo, moramo, pravimo! Ni ga boljšega izdatnejšega svarila za ljudstvo naše, kakor če mu kažemo njega zopernike take, kakršni so, v vsej njih podlosti, v vsej nagoti. Zrcalo moramo držati rodu našemu pred oči, da bo videl v njem pristno podobo sovražnika svojega, da bo videl njega odurni obraz, v katerem se nam slika divja strast — strast sovraštva do nas. In čudež bi moral biti, da ne bi se rod naš — dasi sicer krotak, kakor golob — videč, koliko krivic, koliko nezaslužene obrekovanja in zasramovanja se vali na njega glavo — in to od ljudij, katerim ni nikdar lasu krivil, od katerih zahteva le pravice — da bi se ta rod ne razvnel, se studom obrnil od njih in vrgel od sebe golobjo svojo natoro in postal jeklen, pogumen sokol, ki samozvestno razprostre svoji peruti, pripravljajoč se k ponosnemu vzletu.

Tu ne pomagajo rekriminacije, kajti smejejo se jim le; ne pomaga apelovanje na pravni čut, ker tega čuta mej protivniki našimi nikjer ni. Tu velja pokazati zobe, treba se je postaviti na ono stališče, katero zavzema hišni gospodar, ki vé, da je le on sam gospodar v hiši svojej, da je njega volja kategorični imperativ za vsa dejanja in nehanja cele družine.

Ako se sovražnik predrzno dotakne dobrega imena rodu našega, moramo ga takoj krcniti po nikdar mirujočej roki, vsako nesramnost moramo zavrniti energično, pokazati svetu, da smo sicer reven narod, ob katerega žuljih si je neusmiljeni tujec gradil svoje palače, a da so ves tisti kapital, s katerim se tujec ta tako rad ponaša, le nabrane potne srage dobrega prepohlevnega našega rodu. Zvedo naj pa, da ima rod ta, dasi revež, v svojej duši oni srce človeško plemeniti čut, ki ga zovemo ljubezen do rodne zemlje, ljubezen do onih glasov, ki udarjajo na uho človeka, res človeško mislečega in čutega, kakor nebeška harmonija, in to so glasi materinski. Svet naj ve, da polni dušo našo oni čut, v katerem se najlepše izraža ljubezen do domovine in naroda — narodni ponos, ki ne dopušča razžaljenja od nobene strani in ki je vsekdar pripravljen zahtevati zadoščenja, ako bi se hotelo skruniti dobro ime za vse lepo in blago borečega se slovanstva, izvršujočega ono krasno in plemenito nalogo v človečanstvu, ki mu jo pripisuje slavni naš pesnik — prorok — Stritar. Le tako bomo si priborili prepotrebni rešpekt.

Da smo napisali te-le vrstice, dala nam je povod „Deutsche Zeitung“ od srede, s svojim uvodnim člankom o razmerah v Šibeniku. Kolikor se vidi, si je ta list priboril prvenstvo in koraka na čelu židovsko-nemške žurnalistike, — nekda oblastna „Neue freie Presse“ krevsa le pohlevno in ponižno za njim — zato pa je postal tudi glasilo naše iredente. In res opazujemo, da se zadnje čase kar vrste dopisi iz južnih provincij v „D. Ztg.“ „Schöne Seelen finden sich.“

Rečeni uvodni članek je pa tak, da je „D.

„A tega ne more!“ vzklil je Murray novega sotekmeca opazujoč. „Stavim, da naših kostonjevcev ne bode dotekel; tetka, ali stavite?“

„Pač, pretekla nas bode“, rekel je Alik, ki je daljavo skrbno meril.

Mabele temna rudečica in njene žareče oči so izdajale, kako močno se je za vožnjo na skus zanimala, vender ni čutila nikakor one Murrajeve prevare, ko je konj, bel kot sneg, se polagoma bolj in bolj približeval. Če prav je v zavesti bližajoče se izgube, čutila nekako ponižanje, kazala vender nikakor ni z radostnim smehljanjem, s katerim je pozdravila Dudleya, ko je mala kočija nazadnje jo došla. A tudi Dudley ni nikakor nameraval, da bi se s svojim uspehom ponašal, ampak bil je zadovoljen, da je poleg nje sanij vozil ter jo je vkljube vsem oviram nekaj minut spremljal. Ta pogodba je bila Mabeli res kaj laskava in prijetna, a vse drugače jo je sodil burjasti mladi sestrič, ki je, že zmiraj zmagohepen, neprenehoma kočijažu klical: „Donald, vozi naglo! Le poženi dobro!“

Kočijaž je čital nasprotno povelje na obrazu svoje gospodinje, ki je odgovarjala Dudleyu, ko jej je ta k veselemu dnevu čestital; zato ni hotel konj preveč poganjati, kar je Murray kmalu opazil.

„Alik, viš no!“ vzklil je iz nanošenega

Zug. Z njim preklesna samo sebe. Kaj si bo svet mislil o nas, ako ne damo primerne odgovora?! Po temu spisu soditi, so Slovani rod samih lopovov in tatov. Člankar na pr. pripoveduje, da se je oropala soproga fregatnega kapitana Morina, a pripoveduje tako, kakor da bi se bilo zgodilo po naročilu narodne stranke in malo da ne trdi, da se je plen delil mej lopovom in g. Klaičem. A ne samo Dalmatincev, vse Slovane stlačil je v ta konglomerat psov, zasramovanja in obrekovanja.

Rodoljubje dalmatinski ne smejo molčati na zlobni, nečuvni napad, odgovoriti morajo v kakem večjem listu. Povedo naj, da so to le izbruhi peneče jeze, ker se je Slovanstvo toliko ujunačilo, da ne pusti več, da bi vsakdo, ki ima le čas zato, — plesal po njega hrbtu. Znabiti se bode vendar le našel nemški list, ki bo imel toliko dostojnosti in pravicoljubja, da bo dal nedolžno napadenemu prilike, da se opraviči, držeč se gasla: „Der Wahrheit eine Gasse!“ C—t—č.

Iz goriške okolice 20. aprila. (Nemarnost v domačem taboru) bil je naslov včerajšnjemu Vašemu uvodnemu članku, kjer ste povedali marsikaj resnico — žalostno resnico o naših pravicah. Kaj nam pomaga, da nam je dovoljeno to in ono, ako pa nikdo ne gleda na to, da bi se nam tudi dajalo, da bi se pravica in zakon tudi izvrševala naše narodne stvari v korist. Pisali ste v članku tudi o c. kr. davkarjih, katere da so pošiljali mej slovenski narod nemške in laške spise. To se godi pri glavni c. kr. davkarji v Gorici še zdaj v najpopolnejši meri. Bela vrana se poprej dobi, kakor slovensko pismo od tam slovenskim strankam. Kar ni v jedino zveličalnej nemščini, je v blaženej laščini, — le o slovenščini ni ne duha ne sluha. Ako uradniku po naključji pride v roko tiskovina z dvojnimi tekstom, kaj stori c. kr. uradnik? Obrne se mu v rokah tako, da pride slovenski tekst od spodaj in slovenski stranki napiše in popolni nemški tekst. Ako je tiskovina tako ustvarjena, da je prva vrsta nemška, druga laška in tretja slovenska; kaj mislite, da popolni slovensko vrsto za slovensko stranko? Ne! ampak nemško, ali pa laško!! Ako slovenska stranka prosi kaj v slovenskem dopisu, — dobi odgovor v nemščini — in to v dveh mesecih, če tudi stvar potrebuje nujno; in zgodi se tudi, da nečejo umeti slovenskega dopisa. Piši zopet in zopet, čakaj mesec dni!

Ako slovenska stranka prosi, naj se jej pošiljajo slovenska povabila ne dobi odgovora niti v prihodnje slovenskih povabil in tirjatev, ampak kakor poprej vse v nemščini in tudi v laščini. — Tako je pri naši davkarji. Pri sodiščih se nam godi baš tako, — če ne slabše, kajti tu je pa skoro vse izključljivo v laščini.

Strankam slovenskim dobajajo skoro (99,99%) le laški dopisi. Zgodi se le redko, da pride kaj nemškega, a še takrat je na zavitku — v laščini naslov.

Ako stranke prosijo, ali pa v njih imenu — da naj se jih povablja v slovenščini — ne dobi se

snega veliko kepo naredivši, „viš no, naredel jima bodem že jaz, da potečeta!“ Potem pa je prežal na priliko. Ko se je Mabel pečala s predmetom, na katerega jo je Dudley opazil, postavil se je na sprednji sedež ter je kepo zalučal jednemu konju v glavo. Dobro je zadel in hipen je bil tudi uspeh. Srčni in prestrašeni konj je silovito odskočil, potem pa se je spustil v tek. Ker se je na ta način preplašil tudi drugi konj, dirjala sta v bližjem trenutku konja kot besna tja doli po Široki ulici, kjer so se jima nagloma na obe strani umikale nebrojne sani; kočijaž je bil izgubil vso moč nad njima.

Mej tem so v drugem delu mesta in v popolnoma različnih okolščinah neke razumne in čuvne oči opazovale različne osebe in prizore svojega obzora. Ta obzor je bil jako omejen in nikakor ne mikaven; a majhna Roza Hopova, ta ravno je bila, nahajala je marsikatero dolgo leto dovolj gradiva, da je je opazovala in premišljevala Mala prodajalnica, s katero se je nje mati sosebno preživljala, bila je v ozki ulici in veža usedenega pobištva je bila precej pod ravno uličnega tlaka. Veselo solnce je zahajalo zopet za hišo na nasprotni strani ulice in nikdar ni prišlo v temačno, kleti podobno sobo, kjer je vdova Hopova šivanke, sukanec, trakove in razno drugo malovredno blago pa ledenec (kristalnati sladkor) iz lastne izdelavnice prodajala.

odgovora, ampak kakor da bi ona gospoda gina — ostaja vse pri starem.

Pri c. kr. pošti tudi ni mnogo bolje. Ako pišeš naslov na pismo v slovenščini n. pr. pošta Zagraj, kaj store? Po strani zapišejo „Monfalcone“, tako, da roma pismo skozi Zagraj v Tržič in od tam zopet v Zagraj in stranka je dobi dan pozneje, — za jeden dan prepozno.

Sploh pri nas ne vemo za enakopravnost. Celo naši narodni advokati pišo skoro vse v tujščini. Kako naj si stranke, uboge stranke same pomagajo, ker vsak korak jim prouzučuje stroškov, zamere in škode? Čemu pa imamo svoje poslance, kateri se ne zmenijo za vse to, če tudi so jim stvari najboljše znane?! Tako 'se nam godi, a moramo molčati, ker naši komandantje spe na lavorikah. Uboga slovenska para!

Iz Šmartina pri Litiji 23. aprila. (Volitev župana.) Kakor v mnogih krajih, je tudi tu dne 4. aprila bila razprtija mej dvema strankama, bila je volitev novih občinskih odbornikov. Kmetška stranka volila je za starega župana, domači vaščani volili so za novega. Stari župan je Anton Lovše, posestnik v Veliki Kovstrivnici, torej dobro uro hoda od Šmartina. Za novega župana potezali so se domači vaščani, ker je bila za vas to velika nevarnost. Ker pa je 4. aprila pri občinskem odboru premagala kmetška stranka, so se domači vaščani veliko prizadeli, da bi dobili novega župana, in res, pridobili so si podobčino sv. Peter in Pavel in izvoljen je bil, dne 19. aprila gospod Ignacij Zore, hišni in zemljišni posestnik v Črnem potoku, oddaljen 10 minut od Šmartina.

Star župan je 10 let županoval. Ker je dobro gospodaril, se je kmetom zelo prikupil in je bil z vsacim človekom tudi prijazen. Ker je pa dandanes veliko sovraštva na svetu, se je tudi tukaj nekaterim za malo nepriliko zelo zameril, in so si veliko prizadejali, da so ga porinili z občinskega prestola.

I. I.

Domače stvari.

† Matija Kočevar.

Danes zjutraj ob 9. uri umrl je gosp. Matija Kočevar, trgovec in posestnik na Turjaku, v 50. letu svoje dobe, po dolgem bolehanju za vodenico. V njem izgubili smo izvrstnega, v vsakem vprašanju odločnega rodoljuba in moža, ki je po svoji značajnosti in poštenosti bil pri vseh, ki so ga poznali, jako priljubljen in spoštovan. Zanimal se je za narodna podjetja, kakor malokdo in kdor se spominja njegovega iskrenega govora pri Jurčičevi slavnosti v Zatičini, bode z nami vred žaloval, da smo tako rano izgubili takega poštenjaka in vedno zanesljivega somišljenika. Blag mu bodi spomin!

— (Odlikovanje.) Sežanska čitalnica imenovala je bivšega okrajnega sodnika in sedanjega deželne sodnije svetnika g. M. Trnovca svojim častnim članom. Sežanci pa so mu za odhod priredili sijajen banket.

Ta prodajalnica imela je dve okni, ki sta na ulice držali. Jedno okno je kazalo vzgledke uboge zaloge vdovinega blaga, katere so tekom leta večkrat menjavali, da so kupce tembolj mikali in vabili. Nekatere tablice različnih gumbov, ki so bili že barvo izgubili ali se tekom dolgega časa pokazili, nekatere glinjene lule v prstenem lonci, ki je že dolgo bil brez ušes, semtertja listi različnih bucik, predeno (štrenica) sukanca ali pa koledar minolega leta so občinstvu naznanjali, kaj vse se tu noter dobiva.

Razen teh izdelkov gotove vrednosti videli so se še nekateri slabi poskusi olepšav, katerih pa nikakor ne smemo prezreti, ker so bile znamenja gospe Hopove kupčije. Bili sta dve kaj debelo izdelani leseni podobi. Prva je predstavljala papigo, ki je, rumeno in zeleno pobojena, kot prav visokoroden plemenitnik nespodobno mu obližje zaničevala ter mimogredoče pozivala, naj bi jo v primernejše mu okrožje prestavili. Druga podoba je bila smijoč, star in kaj ponosen pomorščak; roke je držal v strani zastavljene, noge pa, kakor bi hotel plesati; a podoba je bila, da se je vkljubo nevarljivim okolščinam hotel življenja veseliti.

(Dalje prih.)

— (Slovensko gledališče.) Z večerajšnjo predstavo končalo je dramatično društvo predstave v čitalnični dvorani ter bode do bodoče sezone na Tespjevem vozu potovalo po deželi in prirejalo na raznih krajih predstave, katerih bodemo mi zelo pogrešali, kajti vrli naši diletantje napredovali so v zadnji čas tako izdatno, da so nam njih predstave res bile užitek in krepilo. Tudi včerajšnja predstava bila je prav dobra, vreden konec dotekle sezone. V igri „Žila“, spisal Josip Marij Babo, preložil Jos. Cimperman, so gospodična Zvonarjeva in gospodje Borštnik, Kocelj, Danilo in Šturm mlajši s svojim igranjem stekli si živahno priznanje. V komični opereti „Pijerot in Vijoleta“ pa sta se odlikovali gospa Milka Gerbičeva in gospodična Daneševa s svojim izbornim petjem in živahnim igranjem. Zelo ugaljal nam je valček „V sladkih čutih“, ki ga je zložil g. F. Gerbič. Ker sta tudi g. Slavko (Alkofriba) in „polikinel“ dobro sodelovala, bil je efekt jako ugoden, smeja in ploskanja pa v izobilji. Gledališče bilo je zelo polno, vsled tega bilo je precej toplo. Poslavlja se od naših vrlih diletantov, kličemo jim: „Srečno pot! Na svidenje!“

— (Pisateljskega podpornega društva odbor) konstituiral se je v seji 23. aprila t. l. tako-le: podpredsednikom izvolil si je prof. Levca Frana, denarničarjem Petričiča Vasa in tajnikom Raiča Antona. — Pri tej priložnosti je sklenil odbor prvi poletni izlet narediti dne 8. majnika v Škaručno in sicer se odpeljo udeleževalci izleta ob 1/2 12 uri v Vižmarje po železnici in od ondod pojdejo peš v Škaručno. P. n. občinstvo opozarja se zdaj že na ta izlet. Razgovarjal se je odbor natančneje ob odkritji spominske plošče dr. Tomanu v Kamni Gorici ter je dovolil neke potrebnej osebi podpore.

— („Ljubljanski pohajkovelec“) nam piše: Sicer mirna Ljubljana postala je v zadnji čas zelo nemirna in izzivanja vrše se tu in tam. Vi ste doslej o enakih slučajih molčali, ker so se vršili v okviru gostilniških sob in ker ste najbrže imeli še drugih razlogov, tako da niti izgreda pri „Maličih“, kjer se je razbilo mnogo steklenic in čaš, omenili niste. Neumestno bi pa bilo, ko bi molčali ob izgredih, ki se je preteklo soboto o polnoči vršil v „Zvezdi“. Mislite si, z balkona kazinskega letele so čaše in kozarci v tolikem številu in stakosilo v „Zvezdo“, da si ljudje, nevajeni takim projektilom, niti mimo neso upali. Iz notranjih prostorov kazinskih čuli smo že marsikako rabuko, a bombardovanje „Zvezde“ s kozarci, nam je kaj čisto novega in tudi ne umejemo, kako se to strinja s tolikrat naglašano omiko, ki ima ondu baje svoje izključno stanišče. Prav drago bi nam bilo, ko bi nam kazinsko vodstvo pojasnilo to zadevo, in ko bi nemški listi, ki so o Zelenčevi slavnosti tako strupeno pisarili, tudi temu dogodku posvetili par vrstic.

— (Mirozov.) Vsled šestdesetletnice vojaškega službovanja maršala, nadvojvode Albrehta, priredi domači polk danes ob 1/2 9. uri zvečer iz sv. Petra vojašnice po ulicah mestnih mirozov. Na Turjaškem trgu svirala bode godba dva komada.

— (Pred upravnim sodiščem) bo obravnavala zaradi volilne pravice Celjskih hišnih posestnikov v skupini veleposestva za volitev v okrajni zastop dne 17. junija t. l., kar je v notici v št. od 22. t. m. vsled pomote izostalo.

— (Na Vranskem) so ob priliki volitve v državni zbor dne 15. aprila Celjani samo neke stare pijance z vinom in denarjem ulovili. Bil je na pr. mesar Zima iz Celja nekaj prej tam, ter je govoril: „Soll's saufen und essen so viel sie wollen, dass wir nur Stimmen kriegen.“ Izven teh volila sta dr. Foreggerja seveda še okrajne sodnije pristav g. Auditor; konečno je še za dobro spoznal s nemškutarji potegniti tamošnji poštar in krčmar g. Lukofnak.

— (Popravek.) V sobotno številko urinila se je neljuba pomota. Telegram iz Celja bil je popačen in čitati se ima pravilno tako, da je bil Braslovški usnjar Gregor Apat požiganja in umora Julije Smerečnik krivim spoznan, njegova žena pa sokrivde teh zločinov nedolžno spoznana in oproščena. Gregor Apat bil je obsojen na dosmrtno težko ječo, poostreno s postom vsaki mesec.

— (Povabilo h koncertu,) katerega priredijo Krški godci in pevci v nedeljo 1. maja na vrtu g. Fr. Gregoriča. Program: 1. „Koračnica“.

2. D. Auber: „Die Stumme von Portici“, ouvertura.
3. J. Kral: „Vom Herzen zum Herzen“, — polka mazurka. 4. N. Otto: „Devi“, moški zbor. 5. Fr. v. Suppe: „Hab' ich nur deine Liebe“, spev iz opere Boccaccio. 6. J. Müller: „Naša zvezda“, moški zbor. 7. V. Parma: „Lepa Slovenka“, polka française. [8. I. Ivanovici: „Donauwellen“, valček. 9. Dr. B. Ipavic: „Domovini“, moški zbor z bariton-in tenor-solo. 10. J. Strauss: „Gondellied“ iz opere „eine Nacht in Venedig“. 11. K. Knitl: „Žežulinka“, moški zbor. 12. A. Cizbulka: „Stefanie-Gawotte“. 13. E. Strauss: „Mit Dampf“, brzopolka. Začetek točno ob 4¹/₂ uri popoldne, (pri grdem vremenu ob 7. uri zvečer v prostorih bralnega društva.) Ustopnina 40 kr. za osebo.

Telegrami „Slovenskemu Narodu“:

Dunaj 25. aprila. Povodom šestdesetlet-nice vojaškega službovanja nadvojvode Albrehta prišel je prvi v Albrehtovo palačo cesar če-stitat maršalu na požrtovalnem službovanji. Ce-sarjevič Rudolf, drugi nadvojvode in nadvojvo-dinje in bavarski princ Leopold izročili so tudi osobno svoje čestitke. Albreht vsprejel potem deputacije obeh zbornic državnega zbora, de-putacije vojaštva, diplomatov, generalstva pod vodstvom FZM. Bauer-a in deputacijo pomor-skih častnikov pod vodstvom podadmirala Ster-necka.

Rim 25. aprila. Saletta brzojavno za-hteval, da se mu pošljeta še dva batalijona pehote in gotovo število kanonov.

„LJUBLJANSKI ZVON“
stoji (192—20)
za vse leto gl. 4.60; za pol leta
gl. 2.30; za četrt leta gl. 1.15.

Tujci:

23. in 24. aprila.

Pri **stenu**: Dolinar, Freund, Schwenda, Heumayer, Richter, Friedmann z Dunaja. — Grohman s Češkega — Kaindl iz Sirkna. — Reiter Titz iz Brna. — Knöbl iz Grada. — Lengyel, Löwinger iz Kaniže. — Dr Goldstein, pl. Rittershausen, pl. Rodt, Herlich, Tissen z Dunaja. — Piltz iz Inomosta. — Pachleitner iz Linca. — Schmidt iz Oedenburga. — Barbiens z Vrhneke. — Spende iz Gornjega grada. — Holl iz Gorice. — Schollmayer iz Šneperka.

Pri **Malici**: Tullinger, Beck, Werck, Pick, Kohn z Dunaja. — Behofschitz iz Linca. — Černe, Roppe iz Ko-čevja. — Homan iz Radovljice. — Sparowitz iz Lašč. — Nossan iz Trsta. — Hauffel, Holl, Glück, Weiss, Ranzinger, Hrvitz, Hellbok, Schiek z Dunaja. — pl. Spirler, Doblin iz Grada. — Hertaus iz Trsta. — Meeraus iz Pulja. — Kozir iz Trsta.

Pri **južnem kolodvoru**: Lipkowitz iz Monakova. — Wesseler iz Essena. — Klarr iz Stuttgarta. — Makus, Brauner, Günther z Dunaja. — Gorjup iz Gorice — Ker-žišnik z Gorenjskega.

Pri **avstrijskem cesarju**: Krašovec iz Kranja. — Leinweber iz Grada.

Umrli so v Ljubljani:

24. aprila: Anton Buseti, delavčev sin, 4 leta, Hra-deckega vas št. 17, za jetiko. — Marija Božič, posetnica, 73 let, Črna vas št. 13, za plućnico. — Pavl Smolej, c. kr. finančni uradnik, 37 let, Sv. Petra cesta št. 29, za jetiko.

V deželni bolnici:

23. aprila: Marija Zrimšek, perica, 43 let, za mrtvo-udom. — Adam Vnuk, piskrovezec, 32 let, za plevritičnim eksudatom.

Poštna zveze.

Odhod iz Ljubljane.

V **Novo mesto** vsak dan ob 6. uri zjutraj, vsprejema blago in popotnike. Prostora je za pet ljudij.
V **Lukovco** preko Domžal vsak dan ob 7. uri zjutraj.
V **Kočevje** preko Velikih Lašč vsak dan ob 7¹/₂ uri zjutraj.
V **Kamnik** vsak dan ob 1¹/₂ uri popoldne po letu, ob 3. uri popoldne po zimi.
V **Polhov gradec** in na **Dobrovo** vsak ponedeljek, sredo, petek in soboto ob 1¹/₂ uri popoldne po letu, ob 2. uri popoldne po zimi.
Na **Ig** vsak dan ob 1¹/₂ uri popoldne po letu, ob 3. uri popoldne po zimi.

Tržne cene v Ljubljani

dné 23. aprila t. l.

	gl. kr.		gl. kr.
Pšenica, hktl.	7 15	Špeh povojen, kgr.	66
Rež,	4 87	Surovo maslo,	95
Jecmen,	4 39	Jajce, jedno	2
Oves,	2 92	Mleko, liter	8
Ajda,	4 22	Goveje meso, kgr.	64
Proso,	4 74	Telečje	50
Koruz,	5 04	Svinjsko	60
Krompir,	2 32	Koštrunovo	36
Leča,	12	Pišanec	75
Grah,	18	Golob	20
Fižol,	11	Seno, 100 kilo	303
Maslo, kgr.	1 05	Slama,	313
Mast,	64	Drva trda, 4 metr.	650
Špeh frišen,	60	„ mehka,	420

Izdatelj in odgovorni urednik: Ivan Želčnikar.

Meteorologično poročilo.

Dan	Čas opa-zovanja	Stanje barometra v mm.	Tem-peratura	Ve-trovi	Nebo	Mo-krina v mm.
23. aprila.	7. zjutraj	729.82 mm.	10.4° C	sl. vzh.	obl.	0.00 mm.
	2. pop.	729.06 mm.	17.8° C	sl. jz.	obl.	
	9. zvečer	730.06 mm.	12.6° C	sl. zah.	d. jas.	
24. aprila.	7. zjutraj	731.11 mm.	8.0° C	brezv.	megla	0.00 mm.
	2. pop.	730.47 mm.	19.7° C	z. jz.	d. jas.	
	9. zvečer	731.74 mm.	12.6° C	sl. jz.	jas.	

Srednja temperatura 13.6° in 13.4°, za 3.7° in 3.3° nad normalom.

Dunajska borza

dné 25. aprila t. l.

(Izvirno telegrafično poročilo.)

	včeraj	—	danes
Papirna renta	gl. 81.15	—	gl. 81.20
Srebrna renta	82.30	—	82.85
Zlata renta	112.55	—	112.60
5% marena renta	97.65	—	97.75
Akcije narodne banke	877.—	—	877.—
Kreditne akcije	281.80	—	282.10
London	127.05	—	127.10
Srebro	—	—	—
Napol.	10.05	—	10.05 1/2
C. kr. cekini	6.—	—	5.99
Nemške marke	62.37 1/2	—	62.32 1/2
4% državne srečke iz l. 1854	250 gl. 128	gl. 25	kr
Državne srečke iz l. 1864	100	165	25
Ogerska zlata renta 4%	—	101	05
Ogerska papirna renta 5%	—	88	05
5% štajerske zemljiše. obvez.	105	50	—
Dunava reg. srečke 5%	100 gl.	116	50
Zemlj. obz. avstr. 4 1/2% zlati zast. listi	125	75	—
Prior. obz. Elizabetine zapad. železnice	—	—	—
Prior. obz. Ferdinandove sev. železnice	100	60	—
Kreditne srečke	100 gl.	179	—
Rudolfove srečke	10	18	50
Akcije anglo-avstr. banke	120	104	75
Tramway-društ. velj. 170 gl. a. v.	230	50	—

MATIJA KOČEVAR,
posestnik in trgovec,
po dolgi in hudi bolezni previden s svetimi za-kramenti za umirajoče, danes 25. aprila zjutraj, v 50. letu svoje starosti mirno v Gospodu zaspal.
Pogreb pokopnega bode v sredo 27. dne aprila ob 9. uri popoldne na pokopališču v Turjaku.
Predragega pokojnika priporočamo v blag spomin.
Pod Turjakom, dné 25. aprila 1887.
Ana Kočevar, soproga.
Dragotin, Fran, Vladimir, sinovi.
Ana, Amalija, Antonija, hčere. (293)

V „NARODNI TISKARNI“ v LJUBLJANI

je izšla knjiga:

Pariz v Ameriki.

Roman. Francoski spisal René Lefebvre. Poslovenil * * Stat. nominis umbra. Ml. 8¹/₂, 535 strani. Stane 60 kr., po pošti 70 kr.

Prodaja vina!

V kleti kralj. kmetijskega in gozdar-skega učilišča v Križevcih je na prodaj:
100 veder dobrega črnega vina od leta 1886,
30 veder dobrega belega vina od leta 1886.

Kdor želi kupiti, naj se izvoli prijaviti podpisanemu ravnateljstvu. (291)

Ravnateljstvo

kralj. kmetijskega in gozdarskega učili-šča v Križevcih (Hrvatska).

VLITNICE
priporoča
NARODNA TISKARNA
v Ljubljani.

BRATA EBERL
prodajata najboljšo in najcenojše
oljnate barve, lake in firneže
lastnega izdelka, na debelo in drobno, nadalje
prstene in kemične barve in čopiče ter vse v njijino stroko spadajoče blago. (87—87)
LJUBLJANA. Za franciskansko cerkvijo, v hiši gospoda J. Vilhar-ja hiš. štev. 4. **LJUBLJANA.**

Sloveči

Klatovski korni klinčki.

Tu in v inozemstvu znana vrtna specialiteta: „Kla-tovski korni klinčki“, ki se odlikujejo z velikim, lepim, bogatim in pisanim cvetjem, ki se lahko vzgojujejo, ne smela bi se pogrešati na nobenem vrtu ali oknu. Posebno močne, letos (gotovo) cveteče rastline priporočam 100 vrst gl. 18.—, 50 vrst gl. 9.50, 25 vrst gl. 5.—, 12 vrst gl. 2.50. (Brez popisa 100 komadov gl. 6.—). Nadalje mnogobrojna izbor najlepših vrst Thea, Noiset, in Remontant rož z 1/2, in visokimi stebri. — Cenik zastoj. (260—3)

Josip Walter, spec. pridelovalec klinčkov v Klatovu.

Št. 6869.

(274—2)

Razglas.

V smislu §. 66 prov. obč. reda za Ljubljan-sko mesto se naznanja, da so računski zaključki mestne blagajnice in vseh zakladov, s katerimi upravlja mestna občina, za 1886. leto

od 20. aprila do 4. maja letos

v magistratnem ekspeditu razpoloženi za javno pre-gledovanje in da lahko vsak svoje opazke v zapis-nik vsprejeti dá.

Mestni magistrat Ljubljanski,

dné 18. aprila 1887.

Št. 40.

(290—1)

Oznaniilo.

Podpisani okrajni cestni odbor oddal bo na javni dražbi dne **11. maja** ob 3. uri popoldne **zgradbo novega zidanega mostu na potoku pri Rašici.**

Varščina znaša 10% ter 130 gl.

Načrt, proračun in drugi pogoji razvidijo se pri podpisanem načelniku.

Okrajni cestni odbor v Velikih Laščah,
dné 23. aprila 1887.

Matija Hočevar, načelnik.

Kisla voda, kopališče Radence
s svojo jako obito „natro-lithion-kišino“. Garodovi poskusi so dokazali, da je ogljeno-kisli „Lithion“ pri protinu najboljši in najgotovješi zdravil-lo.
Vsled obilnega ogljenokisljaka, je radanjska kislavoda kot specifikum pri: protinu, kamni v žolodci, me-hurji, ledvicah, zlati žili, bramo-rici, brahori, zlatenici, želodčnih bo-leznih, kataru. Kopelji, stanovanja, restavracija cen.
Zaloga: F. Plautz v Ljubljani, P. Söllinger via gepa v Trstu, A. Mazzoli v Gorici, Dr. Ernst Kumpf, lekar v Beljaku, — v Celji in Mariboru v vsaki specerijski trgovini.

CACAO
in
ČOKOLADA
VICTOR
SCHMIDT & SÖHNE
ki sta pri prvej Dunajske razstavi kuhinjske umetnosti bili odlikovani z najvišjo odliko, častnim diplomom, sta pristni samo, če imata našo uradno registrovano varstveno znamko in firmo. (856—106)
Dobiva se pri vseh boljših trgovcih in prodajalcih de-likates, v Ljubljani pri g. Petru Lassnik-u.
Razpošilja se v provincije proti poštenu povzetju.
VICTOR SCHMIDT & SÖHNE,
c. kr. dež. opr. tovarnarji. Tovarna in centr. razpošiljalnica Dunaj, IV., Allegasse Nr. 48 (poleg juž. kolodvora).

Lastnina in tisk „Narodne Tiskarne“.